

CRÍTICA D'ARQUITECTURA

D'estable a escola

LLÀTZER MOIX

On hi havia cavalls ara hi ha nens d'un a tres anys. El que van ser les cavallerisses de l'antiga caserna de la Remunta, a l'Hospitalet, ara són aules. Per fora, l'edifici ha sofert una lleu modificació volumètrica. El seu interior ha canviat completament. El que va ser una nau tirant a fosca, amb boxs a banda i banda i un passadís central tènue-ment il·luminat per claraboies, ara és un edifici escolar.

L'estratègia seguida per BAAS, l'equip que encapçala Jordi Badia, ha estat senzilla. En un primer moviment, va tallar els murs que separaven els boxs i els va deixar penjant a poc més de dos metres d'altura, a tall de pantalles que reboten la llum zenital. Així va aconseguir espai per a les aules. En un segon moviment, va dibuixar una creu sobre la planta per obrir passadissos, i una zo-

na comuna. La tasca es va completar afegint un petit pavelló vidrat d'accés, practicant obertures de diferents dimensions als murs de l'edifici, i elevant una mica la coberta del pis superior, per aconseguir més llum, retocant a l'alça el volum original. El resultat és una intervenció tan modesta com efectiva, i també econòmica.

ADRIÀ GOULA

L'escola La Remunta, obra del despatx BAAS

Escola La Remunta

Arquitectes: BAAS
Ubicació: L'Hospitalet.
Parc de la Remunta

No són temps per a l'ostentació ni el crit arquitectònic. Escassegen els diners per a això. I en les instàncies públiques no hi ha ganes d'incórrer en despeses excessives, sinó tot el contrari. És hora d'una arquitectura dedicada a rehabilitar velles construccions. En aquest sentit, la intervenció de BAAS a la Remunta és molt apreciable. Igual com ho va ser, encara més i tot, la seva obra a Can Framis. Si allà es van recuperar dues velles naus fabrils i es van

ajuntar amb una altra de nova planta, en la qual no fal-aven els gestos contundents a l'arquitectura d'avui, aquí s'intervé amb més discreció. Però amb similar propòsit: recuperar de manera desinhibida i per a nous usos un edifici que, en temps no gaire llunyans, s'hauria enderrocat i s'hauria substituït per un altre de nou. "En tots dos casos –diu Badia– es tractava de donar nova vida a un edifici preexistent, utilitzant-lo com si fos una matèria primera més amb la qual construir. És el que ens demanen aquests temps".

CRÍTICA DE MÚ

Comp

Intèrprets: Johann Moser, violoncel·le Andrei Korobein
Lloc i data: L'Auditor (11/II/2016)

JORGE DE PERSIA

El reconegut violoncel·lista Johannes Moser sembla un virtuós, amant del rítmic i del detall. Les seves actuacions són un bon exemple de com es poden aconseguir dos camins; un camí més directe i un camí més subtil. En aquest cas, el seu interès principal és el violoncel·le, el seu interès principal és el violoncel·le, el seu interès principal és el violoncel·le. Però a Europa hi ha hagut molts altres casos en la qual s'han desentrellat instruments i el violoncel·le, exigeix una gran precisió i una gran virtuositat. Però a Europa hi ha hagut molts altres casos en la qual s'han desentrellat instruments i el violoncel·le, exigeix una gran precisió i una gran virtuositat.

ESTE DOMINGO EN

maoazine